

Zimske slike.

1.

Tam na beli veji
poje črni vran,
poje tak otožno —
lačen, ves bolan
v jasen, zimski dan:

„Kra, kra, kra, kra, kra.
O ti mrzla zima,
kaj si spet prišla?
Kaj si spet nasula
po logeh snega —
in pa, kaj še boš ga,
preden boš odšla?
Kje je košček zame —
sama lakota!
Ah, le mraza mnogo
in ledu, snega!
Kra, kra, kra, kra, kra...“

Mraza veja poka,
težka od snega,
nánji tužno kroka
že večera dva
gladni, lačni vran —
kroka tak mrtvaško
v jasni zimski dan, . . .

2.

Čez sneženo plan
črn je zletel vran . . .
Kam letiš pač, vran?

Tam ni nič vasi,
živeža tam ni;
snežna le ravan
razprostira dlan
daleč naokrog.
Kam letiš pač, vran?!

In zavreščal je:
„Kam hitim, oj, kam,
revez sam ne znam!
Lakota je tu,
zima, mraz je tu.
Zdaj se selim proč,
kam pač, sam ne znam.“

E, ko vedel bi,
kam bežiš, o vran,
ne bi selil se
čez sneženo plan,
ne bi letel čez
biserno ravan.

3.

Berač po cesti drsa,
ves lačen in bolan,
teži mu žalost prsa
in stiska mu srce.

Vasica tam v daljavi,
vasica na planjavi
v meglici biserni.
Ah, to je vas njegova!

In pridejo spomini,
spomini tako lepi,
spomini žalostni tako:
Ah, tamkaj na planini
kot dečko je igral!
Planine vse
njegove bile so,
ravnine vse
njegove bile so!
Tam pasel jančke
mekkorune je.
A zrastel je —
vojak postal.
In bil je boj krvav
in v boju on je pal
Vzel levo nogo
mu je strel,
ah, ni življenja z njo
mu vzel —
no zdaj je pač berač,
ubožen in bolan —“
Čez belo, srebrno ravan
ne leta nič več vran;
čez siromakovo srce
pa trpka misel gre,
da bi razlila v tih
se plač.

Po cesti drsa
ves lačen in bolan
v vasico rojstveno
— berač.

Bogumil Gorenjko

Sirota Peter.

Od severa piha hud veter,
in tuli osorno, strašno;
pa cesti sirota gre Peter,
solznó je njegovo oko.

Pa vpraša ga veter viharni:
„Oj kam, zapuščena sirota —
zameti so hudi, nevarni —
kam vodijo tvoja te pota?“

„Hudo je, hudo je siroti,
ki nima ne majke, očeta!
Nestalna njegova so pota,
povsod se mu žalost obeta!

Ne vem, oj dobrotni ti veter;
kam grem naj, ti veter, povej!“
Zaplakal sirota je Peter,
a sever je tulil naprej.

Bogumil Gorenjko

